

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 265/04-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. októbra 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha prerokoval prijatú sťažnosť Jozefa Škutu, bytom D. K., zastúpeného advokátom JUDr. J. F., B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 154/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Jozefa Škutu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 154/98 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Dolný Kubín p r i k a z u j e , a b y v k o n a n í v e d e n o m pod sp. zn. 1 Cb 154/98 k o n a l b e z z b y t o č n ý c h p r i e t ' a h o v .

3. Jozefovi Škutovi priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Dolný Kubín p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Dolný Kubín je p o v i n n ý uhradiť Jozefovi Škutovi trovy konania v sume 10 793 Sk (slovom desaťtisíc sedemstodeväťdesiat tri slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. F., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 265/04-11 z 8. septembra 2004 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Jozefa Škutu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal, že postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 154/98 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa čl. 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

Predseda okresného súdu sa k skutkovej a právnej zložitosti sporu, k správaniu sťažovateľa a ďalším otázkam, na ktoré ho o odpoveď ústavný súd požiadal, nevyjadril. K procesným úkonom okresného súdu uviedol:

„Žaloba vo veci bola súdu doručená 24. 4. 1998 a súd prvé pojednávanie vo veci vykonal 2. 11. 1998, pričom 16. 11. 1998 súd návrh na vydanie predbežného opatrenia

zamietol. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 18. 1. 1999 uznesenie okresného súdu potvrdil, pričom spis bol tunajšiemu súdu vrátený 3. 5. 1999. Dňa 6. 12. 1999 súd vykonal vo veci ďalšie pojednávanie, ktoré bolo odročené na 2. 2. 2000 z dôvodu doplnenia dokazovania o špecifikáciu prác, ktoré neboli vykonané, resp. boli vykonané so zavadami. 2. 2. 2000, kedy prebehlo ďalšie pojednávanie, bolo toto odročené z dôvodu, že je potrebné vykonať ohliadku predmetu diela, ktorá ohliadka bola vykonaná 27. 4. 2000. Dňa 28. 1. 2001 vyzval zákonný sudca JUDr. M. S. navrhovateľa na zloženie zálohy na znalecké dokazovanie, ktorá záloha bola zložená 29. 3. 2001 a dňom 12. 6. 2001 súd do veci ustanovil znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku. Na základe námietky navrhovateľa a na základe vyjadrenia ustanoveného znalca súd dňa 25. 10. 2001 do konania ustanovil novú znalkyňu, pričom zrušil pôvodné uznesenie o ustanovení Ing. M. P. 8. 11. 2001 požiadala nová znalkyňa o predloženie listinných dokladov a 20. 11. 2001 súdu vrátila spisový materiál s tým, že nie je možné odpovedať na súdom položené otázky, pričom požiadala o doplnenie spisového materiálu o konkrétne podklady tak, ako je to uvedené na čl. 80 spisu. Znalecký posudok nebol vypracovaný napriek viacerým urgenciám a 17. 1. 2003 bola súdu zaslaná zo strany znalkyne správa o miestnom šetrení. 6. 5. 2003 právny zástupca navrhovateľa požiadal o to, aby súd zabránil priesťahom v znaleckom dokazovaní. 3. 6. 2003 právny zástupca odporcu súdu oznámil, že bez problémov spolupracovali so znalkyňou a zo strany odporcov nedochádzalo k priesťahom. Ďalšiu ohliadku nehnuteľnosti stanovila znalkyňa na 29. 11. 2003, pričom 29. 1. 2004 súdu podala znalecký posudok, ktorý posudok bol 19. 2. 2004 zaslaný právnenému zástupcovi navrhovateľa a právnenému zástupcovi odporcu s tým, aby sa k nemu v lehote 20 dní písomne vyjadrili. Súd vyjadrenie obdržal 10. 3. a 22. 3. 2004 a taktiež 24. 5. 2004 zaslal právnenému zástupcovi odporcov návrh na doplnenie dokazovania zo strany navrhovateľa. Právny zástupca odporcov sa ku návrhu na doplnenie dokazovania vyjadril 1. 6. 2004 a 16. 8. 2004. Právny zástupca navrhovateľa podal vyjadrenie 6. 9. 2004, pričom vo veci bol vytyčený termín pojednávania na 6. 12. 2004.“

Vo svojom vyjadrení predseda okresného súdu ďalej uviedol:

„Je potrebné ďalej uviesť, že zákonným sudcom od podania žaloby až do 1. 11. 2003 bol JUDr. M. S., pričom ku vykonávaniu úkonov vo veci nedochádzalo plynulo aj z dôvodu jeho častých práceneschopností, ktoré vyústili do jeho odchodu do invalidného dôchodku. Po jeho odchode sa v novembri 2003 stala zákonnou sudkyňou JUDr. R. K., ktorá od tohto obdobia vybavuje celý nápad obchodných vecí, ako aj 2/3 nápadu trestných vecí a nie je v jej silách v každej jednej veci konať priebežne. Od novembra 2003 ku prietahom v tomto konaní nedošlo, čakalo sa na podanie znaleckého posudku, ako aj na vyjadrenia ku jednotlivým návrhom, pričom vo veci po zhromaždení všetkých podkladov bol vytýčený termín hlavného pojednávania.“

Obdobné procesné úkony, ktoré uviedol predseda okresného súdu, zistil aj ústavný súd z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 1 Cb 154/98. Navyše zistil tieto skutočnosti:

Konanie začalo podaním žaloby 24. apríla 1998, v ktorej si sťažovateľ uplatnil nárok na zaplatenie sumy 431 557,40 Sk s príslušenstvom vyplývajúci z uzatvorenej zmluvy o dielo z 24. apríla 1995. Žaloba obsahovala aj návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 6. augusta 1998 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, 20. augusta 1998 bol súdny poplatok zaplatený.

Dňa 13. októbra 1998 okresný súd určil termín pojednávania na 2. november 1998, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom zistenia, či v tomto konaní nejde o prekážku litispendencie.

Dňa 29. decembra 1998 okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Žiline za účelom rozhodnutia o odvolaní, ktoré podal sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 29. marca 1999 sťažovateľ doručil okresnému súdu „Doplnenie žaloby o vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 431 557,40 Sk s príslušenstvom“.

Dňa 15. novembra 1999 okresný súd určil termín pojednávania na 6. december 1999, ktoré bolo odročené na 2. február 2000 za účelom vyjadrenia sa právneho zástupcu odporcu.

Na treťom pojednávaní 2. februára 2000 navrhli účastníci konania vykonať znalecké dokazovanie, pojednávanie bolo odročené na 23. marec 2000 za účelom vykonania ohliadky na mieste samom (17. marca 2000 bol termín ohliadky určený na 23. marec 2000 zrušený a bol určený nový termín ohliadky na 27. apríl 2004).

Dňa 8. októbra 2002 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaslanie stavebného denníka a zoznamu kolaudačných závad pre potreby znaleckého dokazovania a 4. novembra 2002 sťažovateľ doručil okresnému súdu kópie listinných dokladov.

Dňa 19. novembra 2002 okresný súd zaslal doklady znalkyni a 17. januára 2003 znalkyňa oznámila okresnému súdu, že žalovaní maria vypracovanie znaleckého posudku, preto termín na vypracovanie znaleckého posudku nemôže dodržať. Dňa 26. mája 2003 okresný súd upozornil právneho zástupcu žalovaných, že v prípade marenia znaleckého dokazovania žalovaným uloží poriadkovú pokutu. Dňa 27. júna 2003 znalkyňa určila termín ohliadky na mieste samom na 2. august 2003 a 2. októbra 2003 okresný súd vyzval znalkyňu na predloženie znaleckého posudku. Dňa 31. októbra 2003 znalkyňa oznámila okresnému súdu, že posudok nie je možné spracovať na základe jednej ohliadky, preto určila termín ohliadky na 29. november 2003. Dňa 21. januára 2004 okresný súd urgoval znalkyňu, aby predložila znalecký posudok.

Dňa 24. marca 2004 okresný súd vyzval právneho zástupcu žalovaných, aby sa vyjadril k stanovisku právneho zástupcu sťažovateľa k vypracovanému znaleckému posudku a 13. apríla 2004 bolo doručené okresnému súdu vyjadrenie právneho zástupcu žalovaných. Dňa 22. apríla 2004 okresný súd zaslal stanovisko sťažovateľa k znaleckému posudku na vyjadrenie znalkyni a 9. júna 2004 bolo vyjadrenie znalkyne doručené okresnému súdu.

Dňa 3. mája 2004 právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu „*návrh na doplnenie znaleckého dokazovania*“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa odseku 2 citovaného článku ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa odseku 3 citovaného článku ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa:

- a) právnej a faktickej zložitosti veci, pričom zohľadňuje aj to, o čo ide sťažovateľovi pri uplatňovaní základného práva na súdnu ochranu,
- b) správania účastníka konania,
- c) spôsobu, akým v konaní postupoval súd.

ad a) Predmetom konania je nárok na zaplatenie peňažnej čiastky za dodávku stavebných prác, vykonaných na základe zmluvy o dielo. Ide o sporové konanie, pričom súčasťou žaloby bol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia. Vec nie je možné hodnotiť ako právne zložitú. Ide o problematiku, ktorá je upravená predovšetkým príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a subsidiárne sa na riešenie otázok, ktoré nie je možné riešiť podľa ustanovení tohto zákona, použijú predpisy občianskeho práva (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka). Aplikácia týchto predpisov je ustálená aj v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov. Na právnu alebo faktickú zložitost' veci napokon nepoukazoval ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 30. septembra 2004. Ústavný súd zohľadnil pri skúmaní zbytočných prietáhov charakter sporu, v ktorom bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie.

ad b) Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania. Z vyžiadaného spisu ústavný súd zistil, že jeho doterajšie správanie v žiadnom prípade nepredstavovalo prekážku plynulého postupu okresného súdu. Sťažovateľ je od októbra 1998 pred okresným súdom zastúpený právnym zástupcom, pravidelne sa osobne zúčastňoval pojednávaní a jeho konanie možno označiť za aktívne a súčinnosťné, niekoľkokrát žiadal okresný súd, aby vo veci konal a rozhodol o jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia, urgoval aj vypracovanie znaleckého posudku. Ústavný súd preto dospel k názoru, že správanie sťažovateľa nemalo vplyv na celkovú dĺžku konania pred okresným súdom. Okresný súd ani nepoukázal na to, že by sťažovateľ prispel k prietahom

v konaní. Na ťarchu sťažovateľa možno pripísať len to, že súdny poplatok, ktorý je splatný pri podaní žaloby, zaplatil až po výzve okresného súdu 20. augusta 1998, ale táto skutočnosť nemala výrazný vplyv na celkovú dĺžku konania.

V súvislosti s procesnými úkonmi účastníkov konania ústavný súd už vyslovil, že „využitie možností daných sťažovateľovi Občianskeho súdneho poriadku na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie konania, ale nemožno ho kvalifikovať ako postup súdu, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy“ (napr. II. ÚS 31/01), ako aj že „dĺžku konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných prietahov“ v prípade, keď súd o procesných návrhoch sťažovateľa konal a rozhodoval bez zbytočných prietahov (napr. II. ÚS 41/00).

ad c) Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bol postup okresného súdu. Ústavný súd na základe zistení o úkonoch okresného súdu v posudzovanom spore konštatuje, že okresný súd za dobu viac ako šiestich rokov nariadil tri pojednávania, rozhodol o dvoch návrhoch na vydanie predbežného opatrenia a tiež nariadil znalecké dokazovanie v júni 2001. Z vyhodnotenia postupu vyplýva, že k zbytočným prietahom došlo v období od 3. mája 1999, keď mu bol vrátený spis z Krajského súdu v Žiline, do 15. novembra 1999, keď určil termín pojednávania na 6. december 1999 (nečinnosť viac ako 6 mesiacov), ďalej v období od 27. apríla 2000, keď bola vykonaná ohliadka na mieste samom, až do 12. júna 2001, keď okresný súd vo veci ustanovil znalca za účelom vykonania znaleckého dokazovania [(v tomto období vykonal iba jediný úkon, a to 28. januára 2000 vyzval sťažovateľa na zloženie zálohy na znalecké dokazovanie), čo predstavuje nečinnosť takmer 14 mesiacov], ďalej v období od 20. novembra 2001, keď znalkyňa vrátila okresnému súdu spis za účelom doplnenia dokladov potrebných pre znalecké dokazovanie, do 8. októbra 2002, keď vyzval sťažovateľa na doplnenie požadovaných dokladov znalkyňou (nečinnosť takmer 11 mesiacov).

Činnosť okresného súdu bola i málo efektívna, a to v období od 17. januára 2003, keď mu ustanovená znalkyňa oznámila, že žalovaní maria priebeh znaleckého dokazovania, až do 29. januára 2004, keď znalkyňa doručila okresnému súdu znalecký posudok. V tomto období bolo jeho povinnosťou metodicky usmerňovať a riadiť činnosť znalkyne a účastníkov konania. V prípade, ak by sa znalkyňa neriadila jeho pokynmi alebo opakovane bez náležitého odôvodnenia nepodala znalecký posudok a účastníci konania marili priebeh znaleckého dokazovania, okresný súd mal možnosť využiť niektoré z opatrení vyplývajúcich mu z Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) za účelom urýchleného vykonania znaleckého dokazovania. Okresný súd svoje právomoci nevyužil, na základe čoho ústavný súd konštatuje, že toto obdobie bolo poznačené málo efektívnym postupom okresného súdu.

Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, prihliadal ústavný súd na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezavahuje štát zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov, preto obranu okresného súdu spočívajúcu vo veľkom počte nevybavených vecí z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti zákonného sudcu, jeho odchodu do invalidného dôchodku a zmeny zákonného sudcu neakceptoval, pretože je povinnosťou okresného súdu zorganizovať svoju prácu tak, aby bola zabezpečená plynulosť prerokovania a rozhodovania vecí.

Aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení priznal, že od podania žaloby do 1. novembra 2003 nebol postup súdu plynulý.

Z uvedeného vyplýva, že postup okresného súdu je poznačený nečinnosťou a neefektívnou činnosťou. Preto ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 154/98 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Cb 154/98 konal bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 100 000 Sk „*pre výraznú intenzitu zásahov do práv sťažovateľa ako aj dĺžku ich trvania*“.

Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom súdnom konaní konal bez zbytočných prietahov, je toho názoru, že porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci. V dôsledku toho považoval preto za potrebné rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadostučinenia.

Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal z toho, že sťažovateľ si uplatnil nárok na ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v spore, ktorého doterajšie trvanie nemožno ničím ospravedlniť. Podľa ústavného súdu nemožno spravodlivo žiadať od sťažovateľa, aby čakal na výsledok súdneho sporu, v ktorom sa rieši

jeho nárok na zaplatenie peňažnej čiastky za vykonané stavebné práce, viac ako šesť rokov a stav konania bol taký, aký zistil ústavný súd v konaní pred ním. Ústavný súd vychádzal aj z pohľadu sťažovateľa na celú situáciu, ako aj z princípov spravodlivosti a z nutnosti zavŕšenia ochrany základných práv každej oprávnenej osoby. Ústavný súd preto dospel k záveru, že primerané finančné zadost'učinenie vo výške 40 000 Sk, ktoré je okresný súd povinný zaplatiť v súlade s výrokom tohto nálezu, je primeranou sumou spojenou s porušením základného práva sťažovateľa.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde a § 151 ods. 1 OSP ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. F.

Ústavný súd zistil, že advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa mu priznáva odmena zvýšená o sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 19 %, t. j. o 1 773 Sk podľa § 27 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení zákona č. 350/2004 Z. z. Sťažovateľom uplatnená celková suma trov právneho zastúpenia spolu 10 793 Sk je však nižšia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c), § 19, § 22 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a podľa citovaného zákona, preto ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľa úhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2004